

Arrest

nr. 77 996 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Fasa (provincie Shiraz). Uw vader, S. J. (...), kende problemen omdat hij actief was voor de MKO (Mujahedin-e Khalq; volksmujaheddin) en reeds in 1367 (Perzische kalender stemt overeen met 1988/1989 Westerse kalender) verliet hij Iran. Hij zou hiervoor verschillende keren opgesloten zijn. Hij reisde via Turkije naar Duitsland, waar hij erkend werd als vluchteling en vier of vijf jaar verbleef. Daarna reisde hij naar Irak, naar het hoofdkwartier van de MKO in Ashraf. U heeft nooit contact gehad met uw vader. In 1371/1372 (1992/1994) trachtte uw moeder Iran te verlaten. Dit lukte niet omdat bleek dat er een reisverbod was uitgevaardigd. Sindsdien werd uw moeder regelmatig ondervraagd door Ettela'at (de

geheime dienst) over uw vader. Sinds u tien jaar was werd u eveneens regelmatig ondervraagd. Op school werd u vaak, volgens u onterecht, gestraft wegens uw familiale achtergrond. Na uw studies werkte u als lasser voor verschillende privé-personen die u naar bedrijven stuurden. Uiteindelijk werd u ontslagen door uw familiale achtergrond. Nadien werkte u als landbouwer. Na de verkiezingen van 1388 (2009) zag u via satellietzenders op de televisie dat er rellen waren in Teheran. Ongeveer twee dagen na de verkiezingen werd u via e-mail gecontacteerd door uw oom B. J. (...) die in Duitsland woont en eveneens verbonden is met de MKO. In de e-mail vroeg hij u om hem op te bellen. Hij vroeg u aan de telefoon of het klopte dat er rellen waren en hij vroeg of u kon deelnemen. De volgende dag belde uw neef om te melden dat er rellen waren in Shiraz. U besloot om er samen met hem naartoe te gaan. U nam gedurende drie of vier dagen deel aan de manifestaties nav de verkiezingsuitslag en u bleef 's avonds slapen in Shiraz. U kende geen problemen met de autoriteiten nav uw deelname. Jullie maakten beelden met jullie GSM. Uw oom B. J. (...) had gevraagd om deze door te sturen zodat deze konden worden uitgezonden door 'Simayeh Azadi' de televisiezender van de MKO. Jullie gingen tijdens de rellen 's avonds in Shiraz naar een internetcafé en stuurden het filmmateriaal per mail naar een e-mailadres dat uw oom u had doorgegeven. Daarna keerde u terug naar huis. Enige tijd later ontmoette u twee meisjes, M. (...) en N. (...), die u vroegen om slogans voor de MKO op de muren te schrijven. U deed dit enkele keren per jaar, steeds naar aanleiding van feestdagen van de MKO. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek naar België stierf uw oma. U was aanwezig op de begrafenis. U had een foto bij van uw tante, R. J. (...), die in 1366 (1987/1988) door het Iraanse regime werd geëxecuteerd wegens haar activiteiten voor de MKO. Jongeren die aanwezig waren op de begrafenis stelden vragen over de foto en u gaf hen uitleg over het leven van uw tante. Veertig dagen na de begrafenis vond er een herdenkingsplechtigheid plaats voor uw oma. Ook deze keer had u de foto van uw tante bij en gaf u uitleg over haar. Ongeveer drie maanden na de begrafenis, een tweetal dagen voor uw vertrek, werd u gebeld door een persoon die zich voorstelde als T. (...). Hij zei dat u zich diende aan te melden op een adres in Shiraz. U wist meteen dat dit het adres van Ettela'at was en vroeg waarom ze u wilden spreken. U kreeg als antwoord dat men wou praten over de overbrenging van uw vader uit Irak. Hoewel u dit niet geloofde meldde u zich toch aan. U werd geslagen en ondervraagd over uw uitspraken op de begrafenis en de herdenkingsplechtigheid. U gaf toe dat u over uw tante had gepraat. Na vijf uur werd u vrijgelaten nadat u een verklaring had ondertekend waarin u beloofde om u niet meer in te laten met dergelijke zaken. Er werd geen gerechtelijke procedure tegen u gestart. U vermoed echter dat de geheime dienst ook op de hoogte was van uw andere activiteiten. Na uw vrijlating kocht u een vliegtuigticket naar Turkije. Enkele maanden daarvoor had u de juwelen van uw moeder verkocht en met de opbrengst had u een medewerker van de paspoortdienst omgekocht. Daardoor beschikte u, ondanks het reisverbod dat tegen uw familie was uitgevaardigd, wel degelijk over een paspoort. In Istanboel verbleef u ongeveer een week in een hotel. Daar kocht u een valse Duitse verblijfsvergunning die in uw Iraans paspoort werd gekleefd. U reisde per vliegtuig naar Brussel en werd er op 1 februari 2012 aangehouden bij de paspoortcontrole. U beschikt over uw shenaznameh (identiteitsboekje), nationale kaart, legerdienstkaart, een kopie van de akte van het tijdelijk huwelijk van uw moeder met haar tweede partner, een kopie van een reisdocument voor vluchtelingen afgeleverd door de Duitse autoriteiten met geldigheidsduur tot 17 oktober 2003, een kopie van een biografie van uw tante R. J. (...) opgesteld door de MKO, een kopie van de Duitse identiteitskaart van uw oom met een kort schrijven waarbij hij jullie familieband bevestigt, en een brief van uw oom waarin hij onder andere uw activiteiten in Iran beschrijft. Na het gehoor legde u nog een convocatie van de Revolutionaire Rechtbank op naam van uw vader afgeleverd op 26 februari 2009, en een kopie van een identificatiebewijs van een beschermd persoon op naam van uw vader, neer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden en tegenstrijdigheden binnen uw verklaringen waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw politieke activiteiten in Iran. Zo stelde u expliciet dat u in Iran nooit enige politieke activiteiten heeft gehad tot enkele dagen na de presidentsverkiezingen van khordad 1388 (2009), toen u deelnam aan manifestaties in Shiraz tegen de verkiezingsuitslag (CGVS, p. 8). Uw deelname aan deze manifestaties is nochtans merkwaardig gezien u verklaarde dat u de kiescampagne niet had gevolgd omdat politiek u helemaal niet interesseerde. U had geen voorkeur voor een bepaalde kandidaat en u kende geen programmapunten.

U ging weliswaar stemmen, maar stemde blanco (CGVS, p. 8 en 9). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u toch zou deelgenomen hebben aan de manifestaties nav de verkiezingsuitslag vooral gezien deze gepaard gingen met rellen en buitensporig geweld en u wegens uw familiale achtergrond sowieso een extra risico liep. Gevraagd naar de motivatie voor uw deelname antwoordde u aanvankelijk dat u besliste om mee te gaan betogen met uw neef omdat u ervan overtuigd was dat het regime zou omvergeworpen worden (CGVS, p. 9). Later wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat uw oom B. J. (...) u voor uw deelname vanuit Duitsland had gecontacteerd en u gevraagd had om deel te nemen (CGVS, p. 12). Toen u eerder in het gehoor gevraagd werd of u contact had met uw oom in Duitsland antwoordde u echter dat jullie weinig contact hadden en dat jullie steeds naar Ettela'at moesten gaan nadat hij gebeld had (CGVS, p. 10). Later verklaarde u echter dat u sinds 1382/1383 (maart 2003/ maart 2005) contact had via e-mail met uw oom. Gevraagd waarom u dit niet meteen vermeld had antwoordde u dat u dit niet deed omdat in de vraag niet werd gespecificeerd dat het ook om e-mail contacten kon gaan, hetgeen geen steek houdt (CGVS, p. 11). Bevreemdend is ook dat u de datum van de verkiezingen, die door de daaropvolgende rellen en arrestatiegolf ondertussen in het collectieve geheugen van de Iraanse bevolking gegrift is, niet kende alhoewel u bent gaan stemmen en gedurende enkele dagen deelnam aan de massaprotesten tegen de uitslag. U stelde immers verkeerdelijk dat de verkiezingen plaatsvonden op 30/3/1388 (20 juni 2009) terwijl het in werkelijkheid 22/3/1388 (12 juni 2009) was (CGVS, p. 8). Weinig aannemelijk is tevens dat u tot driemaal toe een internetcafé vond dat open was in Shiraz en probleemloos uw filmbeelden kon doorsturen terwijl de protesten en de daarmee gepaard gaande rellen aan de gang waren (CGVS, p. 12 en 13). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat ten tijde van de rellen nav de verkiezingsuitslag toegang tot het internet en mobiel telefoonverkeer op vele plaatsen niet mogelijk was en dat in het algemeen het internetverkeer vertraagd werd zodat het zelfs bijna onbruikbaar was.

Voorts is het bevreemdend dat u niets wist te vertellen over de activiteiten voor de MKO in Duitsland van uw oom B. J. (...) terwijl u op geregelde tijdstippen contact met hem had en beelden zou doorgestuurd hebben. Gevraagd naar uw oom zijn positie binnen de MKO wist u enkel te vertellen dat hij een sympathisant is. U stelde dat u niet weet of hij daadwerkelijk voor de organisatie actief is (CGVS, p. 15). Met uw eigen vader, die in het MKO kamp in Ashraf verblijft, heeft u nooit contact gehad, uit vrees voor de autoriteiten (CGVS, p. 4). Hoewel er in Iran een niet gouvernementele organisatie actief is die zich inzet voor de rehabilitatie en terugkeer van (voormalige) MKO leden uit Irak was u niet op de hoogte van het bestaan hiervan (CGVS, p. 4). U verklaarde dat u nog niet voor uzelf had uitgemaakt of u zich kunt vinden in de ideologie van de MKO en u voegde toe dat u elke beweging steunt die tegen het huidige Iraanse regime gekant is (CGVS, p. 3 en 4). In het licht hiervan is het dan ook allerm minst aannemelijk dat u plots slogans voor de MKO zou beginnen schrijven op vraag van twee meisjes (CGVS, p.15).

U stelde dat u Iran diende te verlaten omdat u op de begrafenis van uw oma en tijdens de daaropvolgende herdenkingsplechtigheid gepraat had over uw tante die door het Iraanse regime werd terechtgesteld en die martelares is voor de MKO. Een van de aanwezigen zou u verklikt hebben bij Ettela'at (CGVS, p. 16 en 17). Gevraagd wat u over haar verteld had antwoordde u dat u gezegd had dat ze bij de MKO was en in 1366 (1987/1988) was terechtgesteld. U kon echter niet meer informatie geven over uw tante en de omstandigheden van haar dood. Hiernaar gevraagd antwoordde u dat u haar biografie niet kent. Ook de datum van uw oma's begrafenis volgens de Perzische kalender kende u trouwens niet, en dit terwijl ze recentelijk (ongeveer drie maanden voor uw vertrek) is overleden (CGVS, p.16 en 17). Uw bewering dat u tot tweemaal toe een betoog zou hebben gehouden over haar politieke activiteiten en haar dood overtuigt dan ook geenszins. Te meer omdat u wel degelijk een tekst neerlegde geschreven in het Farsi die handelt over de politieke activiteiten van uw tante. Opmerkelijk is tevens dat u al enkele maanden voor het incident dat aanleiding zou gegeven hebben tot uw vlucht al de juwelen van uw moeder verkocht en met de opbrengst een ambtenaar van de paspoortdienst omkocht (CGVS, p. 6 en 18). In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u het risico zou nemen om Iran legaal te verlaten van op een luchthaven met uw eigen paspoort hoewel er een reisverbod tegen u was uitgevaardigd en u zich daarenboven diende te melden bij de geheime dienst.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat er geen enkele bewijskracht kan worden gegeven aan de convocatie op naam van uw vader. Vooreerst betreft het slechts een kopie die onvolledig is ingevuld. Zo werden de provincie van afgifte, het politiedistrict en uw straatnaam niet ingevuld. Bovendien ontbreekt de stempel van de rechtbank. Het is trouwens allerm minst aannemelijk dat uw vader twintig jaar na zijn vertrek uit Iran zou oproepen worden voor het verschaffen van uitleg.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw politieke activiteiten in Iran en de problemen die u hierdoor zou hebben gekend.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Zo staan uw identiteitsgegevens niet ter discussie. Het feit dat uw vader destijds in Duitsland erkend was als vluchteling, hetgeen bevestigd wordt door de kopie van zijn reisdocument voor vluchtelingen,

staat evenmin ter discussie. Na het gehoor faxte u enkele documenten (kopies van een badge) door ter staving van het feit dat uw vader lid is van de MKO. Op één van de documenten opgesteld in het Arabisch wordt vermeld dat hij het statuut had van beschermd persoon. Door welke autoriteit, instantie, partij, militie dit is afgeleverd kan hier echter niet uit worden opgemaakt. Dat u persoonlijk problemen kende in Iran kan hier geenszins uit worden afgeleid. Dat uw oom B. J. (...) Duits staatsburger is wordt evenmin betwist. Zijn brieven betreffen echter geen objectieve bron. Bevreemdend is ook dat hij in zijn brief wel schrijft dat u beeldmateriaal overmaakte maar niet dat u in Iran slogans schreef voor de MKO. Van dit laatste zou u hem nochtans hebben ingelicht toen u nog in Iran verbleef (CGVS, p.15)."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 maart 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Hij roept tevens een schending in van de motiveringsplicht als voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en voert aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker vat aan met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en besluit dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Op de bevinding van de commissaris-generaal dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker deelnam aan manifestaties aangezien politiek hem niet interesseerde, antwoordt verzoeker dat hij enkel gezegd heeft (zie het verzoekschrift, p. 2) *"dat de standpunten van de kandidaten van het regime hem niet interesseerden"* en voegt er aan toe dat hij niet politiek actief was omdat hij *"veel te bang was aangezien o.m. zijn moeder enorme problemen had gehad"*.

Hij wijst er dienaangaande op dat *"geen activiteiten hebben"* niet gelijk staat aan *"geen interesse hebben"*.

Vervolgens verwijst verzoeker naar het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal waarin hij verklaarde dat hij tegen de overheid was omdat ze zijn moeder en familie pijn deden, dat hij aan de manifestaties heeft deelgenomen omdat er gefraudeerd was bij de verkiezingen, dat iedereen op straat kwam en dat ze dachten dat het regime ging vallen.

Hij stelt dat hij verklaarde dat hij *"tegen de religieuze leider"* was, maar dat hij toch blanco stemde omdat alle kandidaten de religieuze leider volgen.

Hij voegt hieraan toe dat hij eigenlijk uit protest niet wou gaan stemmen maar dat hij wist dat jongeren hierdoor problemen kunnen krijgen met de inlichtingendienst en dat dit des te meer voor hem gold gelet op zijn familiale achtergrond.

Aangaande zijn motief om deel te nemen aan manifestaties, laat verzoeker gelden dat de commissaris ten onrechte een tegenstelling ziet tussen *"denken dat het regime omvergeworpen zal worden"* en *"oom B. J. (...) die het vroeg"* (zie het verzoekschrift, p. 3); volgens verzoeker zijn beide drijfveren mogelijk.

Omtrent het contact met B. J., legt verzoeker uit (zie het verzoekschrift, p. 3) *"dat zijn oom hem in een van zijn e-mails had gevraagd om telkens als hij zijn telefoon één keer liet rinkelen, hij een prepaid-kaart moest kopen om zijn oom vanuit een openbare telefoon terug te bellen"*; verzoeker meent dat de commissaris-generaal hier een tegenstelling ziet waar er geen is.

Betreffende de vaststelling dat verzoeker de exacte datum van de verkiezingen niet kende, laat hij gelden dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is van Iran en dat hijzelf trouwens verklaarde dat hij de juiste datum niet wist te geven. Dit in acht genomen kan een verschil van een week met de juiste datum der verkiezingen, volgens verzoeker *"nauwelijks als problematisch aanzien worden"*.

Op de opmerking van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat het internet ten tijde van de rellen na de verkiezingen bijna onbruikbaar was, haalt verzoeker een artikel van de BBC aan waaruit volgens hem blijkt dat *"het internet op de dag na de verkiezingen inderdaad stilgelegd was maar dat het nadien terug op gang kwam, hoewel het vertraagd werd"*. Verzoeker wijst er op (zie het verzoekschrift, p. 3) dat hij daaromtrent ook verklaarde dat *"het moeizaam ging en dat zijn broer een Amerikaans systeem kende om het beeldmateriaal toch verstuurd te krijgen"*.

Dat verzoeker niet meer over zijn oom in Duitsland kon vertellen buiten dat hij sympathisant was van de MKO, zoals gesteld in de bestreden beslissing, wijst hij aan het feit dat hij nooit uitgebreid contact met hem kon hebben; hij wijst er op dat zijn oom al jarenlang in Duitsland woont, dat het telefoonverkeer in Iran wordt afgeluisterd en dat het voeren van gesprekken met politieke inslag, gevaarlijk is.

Waar de commissaris-generaal aanvoert dat er NGO's bestaan die zich inzetten voor de rehabilitatie van voormalige MKO-leden uit Irak en verzoeker daar blijkbaar niet van op de hoogte is, is volgens verzoeker een *"verdraaiing van zijn woorden"*.

Verzoeker laat gelden dat hij inderdaad geen namen kon opgeven van NGO's, maar wijst er op dat hij wel degelijk sprak over deze praktijken. Hij stelt dat hij verklaarde dat hij overtuigd was dat de overheid in zijn land de nog actieve MKO'ers onder valse voorwendselen poogt terug te halen naar Iran, waarna het slecht afloopt met hen.

Hij stelt dat diegenen die de MKO achter zich laten en willen samenwerken met de geheime dienst *"uiteraard"* met rust worden gelaten en gerehabiliteerd worden.

Op de stelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker slogans voor de MKO had aangebracht niettegenstaande hij verklaarde dat hij nog niet helemaal voor zichzelf had uitgemaakt of hij zich kon vinden in MKO-ideologie, antwoordt verzoeker dat het in het Iran van vandaag *"onmogelijk is om zich vrijelijk te informeren over een verboden beweging als de MKO"*. Hij wijst er op dat hij afkomstig is uit een MKO-gezinde familie, dat hij sterk gekant is tegen het huidige regime en dat hij vóór het secularisme is; hierdoor is het voor hem *"een logische keuze om zich bij hen aan te sluiten, ook al kende hij de finesses van hun ideologie niet"*.

Verzoeker laat betreffende het motief van de commissaris-generaal dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker die haast geen informatie over tante kon geven -en volgens zijn verklaringen, tot tweemaal toe een betoog heeft gehouden omtrent die tante-, niettemin een tekst neerlegt die informatie bevat over de politieke activiteiten van die tante, gelden dat die tekst die informatie niet bevat.

Omtrent de opmerking van de commissaris-generaal dat het opmerkelijk is dat hoewel er tegen verzoeker een reisverbod was ingesteld, hij het risico nam om zijn land met zijn eigen paspoort te verlaten, legt verzoeker uit dat er tegen hem persoonlijk geen reisverbod was uitgevaardigd; toen zijn moeder eertijds naar Europa trachtte te vluchten was hij nog erg jong en stond hij als kind, op haar paspoort ingeschreven; maar ten tijde van zijn vlucht beschikte hij als meerderjarige man, over een paspoort. Hij merkt verder op dat er evenwel tegen hem nog geen arrestatiebevel is uitgevaardigd en geeft toe dat hij inderdaad aldus een *"groot doch berekend risico"* heeft genomen door op deze manier het land te verlaten. Verzoeker voert nog aan dat de commissaris-generaal *"in elke negatieve beslissing wel iets opmerkelijks vindt aan de reisweg"*.

Aangaande de brief van 14 februari 2012, stelt verzoeker dat deze is opgesteld door B. V. en niet door zijn oom B.J. zoals de commissaris-generaal ten onrechte aanneemt; B. V. heeft volgens verzoeker slechts een bemiddelende rol. Verder stelt verzoeker dat hij inderdaad verklaarde dat hij de beelden verstuurde naar een vriend van zijn oom in Duitsland, maar dat hij bij zijn verhoor nooit heeft verklaard dat hij deze man had gesproken over de slogans die hij op muren aanbracht.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing getuigt van een niet-afdoende motivering en een onzorgvuldige behandeling van het dossier, *"aangezien de stukken die door verzoeker werden neergelegd blijkbaar niet eens volledig gelezen en/of begrepen werden alvorens ze betrokken werden in de beslissing"* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij besluit dat hij aannemelijk heeft gemaakt *"dat hij uit een MKO-familie stamt, zelf actief met deze beweging sympathiseerde en dat hij hierdoor in het vizier van de Iraanse autoriteiten is gekomen, zodat hij in hoofddorde erkend zou moeten worden als vluchteling omwille van het feit dat hij vervolgd wordt omwille van zijn politieke overtuiging"*.

Ondergeschikt vraagt verzoeker de subsidiaire bescherming *"omwille van het feit dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade, m.n. bij een eventuele terugkeer opnieuw gearresteerd, vastgehouden en gefolterd te worden"*.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest van A. R., de secretaris van de Nationale Raad van Verzet van Iran, die volgens het verzoekschrift (zie p. 5) bevestigt dat verzoeker *"een actieve rol heeft gespeeld tijdens de demonstraties, via het beeldmateriaal dat hij heeft doorgestuurd, en tevens dat hij zelfs louter omwille van zijn familieband met MKO'ers en met zijn vader die in kamp Ashaf verblijft, gevaar loopt voor arrestatie en zelfs voor zijn leven"*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingstatus te erkennen, dan wel subsidiaire bescherming toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal ten einde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker van Iraanse origine is – verzoeker bewijst zijn identiteit aan de hand van onder meer een identiteitsboekje-; dat hij de verklaringen van verzoeker aanneemt dat zijn tante R., zijnde de zus van zijn vader, “MKO-martelaar” is; dat zijn vader, toen verzoeker ongeveer vijf jaar oud was, naar Duitsland vluchtte en daar als vluchteling werd erkend en nu in een kamp in Ashraf in Irak verblijft; dat zijn oom, B. die ook lid is van MKO, in Duitsland verblijft.

Uit de verklaringen van verzoeker (zie het verhoorblad van 14 februari 2012, p. 3) blijkt ook dat verschillende familieleden van hem die hij met name noemt, tot de MKO behoren en in Duitsland verblijven; hij verklaart dat andere familieleden die hij ook met name noemt, niet behoren tot de MKO, nog in Iran verblijven maar aldaar in de gevangenis hebben gezeten.

Hij vermeldt dat (zie p. 5) toen hij ongeveer tien jaar oud was, zijn moeder een poging heeft gedaan om haar land te verlaten maar er omwille van een reisverbod niet in slaagde en opgepakt werd.

Hij verklaart dat van dat ogenblik af hij veelvuldig werd ondervraagd, daarbij geslagen werd en het gezin onder zware psychische druk kwam te staan (zie p. 5).

Hij maakt gewag van moeilijkheden op school, vermeldt strafsancities omwille van het feit dat “vader tegen het regime was” (zie p. 8) en dat “de meeste kennissen ons links lieten liggen omdat we als politieke familie geïdoleerd werden door de overheid”.

Verzoeker verklaart dat hij door de overheid zijn werk als lasser verloor en niets anders kon doen dan als landbouwer aan de kost te komen (zie p. 2).

Verzoeker legt zijn “desinteresse in oppositiebewegingen of politiek” (zie p. 8) en inactiviteit op politiek vlak uit door er op te wijzen dat hij niets durfde omdat hij “veel te bang” was, mede omwille van “martelingen en slagen van zijn moeder”; hij voegt er aan toe dat “ik was wel tegen de overheid van begin af aan omdat ze mijn moeder en familie pijn deden” (zie p. 8).

Verzoeker verklaart zijn deelname als kiezer aan de verkiezingen op “30/03/1388, ongeveer exact weet ik niet” (zie p. 8) door vooreerst te stellen dat hij “tegen het regime was dus het interesseert me allemaal niet” maar vermeldt ook dat ze “altijd gecontroleerd werden, we moesten gaan stemmen of kregen problemen om die stempel te hebben”.

Verzoeker legt zijn deelname aan de zware rellen in Shiraz uit door er op te wijzen dat zijn neef M. hem liet weten dat hij ging betogen en dat *“Iedereen dacht dat het regime ging vallen en daarom ben ik op straat gegaan”* (zie p. 9); hij vermeldt namen van doodgeschoten betogers. Verzoeker verklaart hoe de beelden van de rellen opgenomen werden (zie p. 10).

Verzoeker legt uit hoe het contact met zijn oom in Duitsland verliep en geeft diens contactgegevens op (zie p. 11); hij maakt ook melding van een tussenpersoon B.V. en geeft ook diens gegevens op (zie p. 11).

Hij signaleerde bij zijn verhoor (zie p. 12) de locatie van het internetcafé van waaruit het contact verliep, verklaarde dat het internet *“moeizaam werkte”* maar dat middels een bepaald procedé zijn broer erin slaagde de verzending te doen (zie p. 12); hij verduidelijkt dienaangaande een en ander.

Wat betreft het aanbrengen van slogans geeft verzoeker een uitleg (zie p. 14).

Uit het verhoorverslag blijkt dat (zie p. 16, 17) verzoeker ook over de onmiddellijke aanleiding van het ontstaan van zijn problemen, het vertonen van de foto van zijn in het jaar 1366 vermoorde tante, tijdens de begrafenis van zijn oma, uitvoerig uitwijdde.

Hetzelfde geldt (zie p. 17, 18) voor de brute ondervraging die de Ettala'at, in nasleep daarvan, met hem had.

Ook omtrent de voorbereidselen (zie p. 18) voor de reis werd door verzoeker toelichting verschaft.

Verzoeker verklaart op geloofwaardige manier de nog steeds voortdurende afwezigheid van contact met zijn vader (zie p. 3) en, na zijn vlucht, met in zijn land achtergebleven familieleden (zie p. 5).

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd die wat betreft de wezenlijke zaken van zijn relaas, als coherent en consistent dienen te worden aangenomen.

Bepaalde hiaten in zijn relaas als bijvoorbeeld het feit dat hij niet meer omstandig over zijn vermoorde tante kon berichten, dat hij niet meer wist over de activiteiten van zijn vader, zijn schijnbare eerdere *“desinteresse voor de politiek”* in zijn land, het verschil in tijd van één week in de opgegeven datum van de verkiezingen, zijn plotse manifestatiedrang na de verkiezingen en zijn bijdrage in het vergaren van informatie ten behoeve van het verzet in het buitenland, werden door verzoeker genoegzaam uitgelegd en kunnen in redelijkheid niet verhinderen om te besluiten dat verzoeker zijn land heeft verlaten uit vrees als bedoeld in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, namelijk omwille van zijn, of omwille van de hem toegedichte, politieke overtuiging.

Bepaalde door hem bijgebrachte stukken ondersteunen zijn geloofwaardige verklaringen; de fotokopie van de convocatie, gericht aan zijn vader door de Revolutionaire Rechtbank, doet daaraan geen afbreuk.

Bij het besluit dat van verzoeker de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dient te worden erkend, heeft de Raad ook in overweging genomen dat indien verzoeker, met het hiervoor geschetst *“verleden”* -die actueel verblijft in het transitcentrum 127-, naar Iran zou worden gerepatriëerd, hem zijn tijdelijk verblijf in een Belgisch transitcentrum, zou kunnen worden aangerekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE